

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **T. C. P.**, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 10. 2016, č. j. 30 A 172/2015 - 48,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci **se vrací** soudní poplatek ve výši 1 000 Kč, který bude vyplacen k rukám jeho zástupce Mgr. Petra Václavka, z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 26. 5. 2015, č. j. OAM-1357-14/ZR-2015, bylo žalobci zrušeno povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“).

[2] Rozhodnutím ze dne 4. 11. 2015, č. j. MV-102870-3/SO-2015, žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila výše uvedené rozhodnutí.

II.

[3] Proti citovanému rozhodnutí žalované podal žalobce žalobu, kterou zamítl krajský soud shora označeným rozsudkem. Krajský soud dospěl k závěru, že byly splněny podmínky pro aplikaci § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku, že správní orgán postupoval v rozporu se zákonem o ochraně osobních údajů, když pořídil kopii cestovního dokladu žalobce, aniž by k tomu dal žalobce souhlas se zpracováním osobních údajů. Správní orgán nemohl porušit § 5 odst. 1 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů, neboť se na jeho činnost vztahuje výjimka dle § 3 odst. 6 písm. a) téhož zákona. Správní orgán tedy nepochybil, když od žalobce nepožadoval výslovný souhlas s pořízením kopie jeho cestovního pasu. Krajský soud nepřisvědčil ani námitce, že rozhodnutí o správním vyhoštění nemělo být vydáno z důvodu zásahu do soukromého a rodinného života žalobce.

III.

[4] Proti citovanému rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost. Předně stěžovatel poukázal na řádné nevypořádání žalobních námitek. Dále namítl, že krajský soud měl vyhovět jeho žalobní námitce poukazující na nedostatečně zjištěný stav věci ve vztahu k otázce naplnění důvodu pro zamítnutí žádosti podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu stojí pouze na kopii cestovního dokladu stěžovatele. Ukončení pobytového oprávnění na základě jediného podkladu je v rozporu se zásadou právní jistoty. Podle stěžovatele krajský soud pochybil též, pokud jde o posouzení otázky důkazního břemene. Konečně stěžovatel namítal nepřiměřenost rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu a zásah do soukromého a rodinného života. S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení. Požádal i o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

IV.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Stěžovatel v kasační stížnosti vytýkal krajskému soudu, že řádně nevypořádal uplatněné námitky, což má za následek nepřezkoumatelnost jeho rozsudku.

[8] Nejvyšší správní soud při posuzování nepřezkoumatelnosti rozsudků krajských soudů vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, č. 34/1996 Sb. ÚS, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, č. 85/1997

pokračování

Sb. ÚS), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví podle § 54 odst. 2 s. ř. s.). To potvrzuje i navazující judikatura Ústavního soudu, např. nález ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, č. 64/2007 Sb. ÚS, v němž Ústavní soud vyslovil, že „*odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena*“. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, vyslovil, že pokud „*z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*“ Nepřezkoumatelností z důvodu nesrozumitelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, podle něhož lze „*za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody*“.

[9] Zdejší soud přezkoumal napadený rozsudek a dospěl k názoru, že není nepřezkoumatelný. Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu krajský soud vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Rozsudek je řádně odůvodněn a je plně srozumitelný, přičemž důkladně vypořádává uplatněné žalobní námitky. Stěžovatel ostatně proti argumentaci krajského soudu v kasační stížnosti obsáhle brojí a na mnoha místech s ní polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné. Nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163 atd.).

[10] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkami, ve kterých stěžovatel namítal, že nebyly splněny podmínky pro zrušení trvalého pobytu uvedené v § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.

[11] Podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců platí, že Ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže „*cizinec pobýval mimo území nepřetržitě po dobu delší než 6 let*“.

[12] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se správními orgány i krajským soudem, že v řízení bylo jednoznačně prokázáno, že uvedená podmínka byla v případě stěžovatele

naplněna. Správní spis poskytuje pro tento závěr dostatečnou oporu. Do prohlášení ze dne 30. 4. 2015 stěžovatel uvedl, že od roku 2008 až do roku 2015 studoval ve Vietnamu. Součástí správního spisu je dále protokol o výsledku ze dne 20. 5. 2015, ve kterém stěžovatel uvedl, že naposledy vycestoval z území České republiky v létě 2008, přičemž důvodem jeho nepřítomnosti bylo studium ve Vietnamu. Dále do protokolu potvrdil, že pobýval mimo území České republiky nepřetržitě od roku 2008 až do roku 2015. Ohledně svých rodinných příslušníků uvedl, že jeho sestra odcestovala z území České republiky rok před ním, jeho rodiče pobývají ve Vietnamu pět let. Součástí správního spisu je dále potvrzení o studiu na Všeobecné střední škole Thanh Mien v letech 2009 až 2012 a potvrzení o navazujícím studiu na univerzitě rovněž ve Vietnamu. Dále je součástí spisu kopie cestovního dokladu stěžovatele, ze které vyplývá, že Vietnam opustil dne 27. 4. 2015. Dne 28. 4. 2015 přiletěl do Amsterdamu, odkud následně přicestoval na území České republiky.

[13] Krajskému soudu tedy nelze vytýkat, pokud podobně jako správní orgány, dospěl k závěru, že bylo prokázáno, že byl naplněn důvod ve smyslu § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Z důvodu, že správní orgány postavil svá rozhodnutí na řadě důkazů (mj. vyšly z prohlášení stěžovatele ze dne 30. 4. 2015, z protokolu o výsledku stěžovatele ze dne 20. 5. 2015, z potvrzení o studiu na střední škole ve Vietnamu v období let 2009 až 2012, jakož i z potvrzení o navazujícím studiu na univerzitě ve Vietnamu) nelze souhlasit se stěžovatelem ani v tom, že rozhodnutí stojí pouze na kopii cestovního dokladu stěžovatele. Pokud pak stěžovatel tvrdil, že kopie cestovního dokladu byla opatřena v rozporu se zákonem, je nutno uvést, že toto nijak nekonkretizoval. Jestliže má pak tato nezákonnost spočívat v tom, že krajský soud si pořídil kopii cestovního dokladu stěžovatele, aniž by stěžovatele dal souhlas se zpracováním svých osobních údajů, odkazuje zdejší soud na rozsudek krajského soudu, který se tím zabýval a mj. uvedl, že stěžovatel správnímu orgánu sám poskytl kopii svého cestovního dokladu jako přílohu žádosti o udělení dlouhodobého víza ze dne 22. 12. 2014, kopie cestovního dokladu byla dále pořízena v rámci výsledku stěžovatele. Správní orgán nemůže vykonávat úkoly v rámci své působnosti, aniž by získal osobní údaje účastníků řízení. Správní orgán nemohl porušit § 5 odst. 1 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů, neboť se na jeho činnost vztahuje výjimka dle § 3 odst. 6 písm. a) téhož zákona. Správní orgán tedy nepochybil, když od stěžovatele nepožadoval výslovný souhlas s pořízením kopie jeho cestovního pasu.

[14] Nejvyšší správní soud nesouhlasí se stěžovatelem ani v tom, že krajský soud pochybil při posouzení otázky důkazního břemene v daném řízení. Krajský soud k námitce stěžovatele poukazující na nedostatečně zjištěný skutkový stav věci shrnul obsah správního spisu a potvrdil správnost závěrů správních orgánů o splnění podmínek pro zrušení trvalého pobytu. Krajský soud nekonstatoval, že by důkazní břemeno bylo na stěžovateli. Jak již přitom bylo výše uvedeno, provedeným dokazováním bylo jednoznačně zjištěno, že byly splněny podmínky pro zrušení trvalého pobytu. Tvzení stěžovatele o tom, že imigrační úřady jeho cestovní doklad neoznačovaly „přechodovými razítky“, je pak s ohledem na jeho opakovaná vyjádření ve správním řízení, že na území nepobýval nepřetržitě více než 6 let, irrelevantní.

[15] Dále stěžovatel namítl, že krajský soud nesprávně posoudil žalobní námitku, která směřovala proti nepřiměřené přísnosti správních orgánů v projednávané věci. Nejvyšší

pokračování

správní soud není názoru, že by rozhodnutí správních orgánů byla nepřiměřená přísná. V případě stěžovatele byla jednoznačně naplněna podmínka pro zrušení trvalého pobytu ve smyslu § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Co se pak týče namítaného zásahu do soukromého a rodinného života konstatuje zdejší soud, že stěžovatel ani v kasační stížnosti netvrdil, v čem konkrétně by měl nepřiměřený zásah do jeho rodinného a soukromého života spočívat. Nejvyšší správní soud připomíná, že stěžovatel v rámci správního řízení uvedl, že jeho rodiče a sestra pobývají již několik let ve Vietnamu. Nutno dodat, že zákon explicitně nestanoví, že by se měl v případě postupu podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců posuzovat zásah do soukromého a rodinného života. Ostatně u takto dlouhého pobytu mimo území nelze takový zásah ani legitimně předpokládat. Pro podporu uvedených závěrů srov. rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 10. 2014, č. j. 22 A 61/2014 - 40, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 306/2014 - 50 a ze dne 29. 7. 2015, č. j. 1 Azs 106/2015 - 48. V posledně citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud mj. potvrdil závěr krajského soudu o tom, že § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců neukládá správnímu orgánu posuzovat zásah do rodinného života. Konečně je možno poukázat na recentní rozsudek ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016 - 30, ve kterém se mj. uvádí, že „Skutečnost, že zákonodárce do zákona výslovně nezakotvil nutnost zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, nepovažuje Nejvyšší správní soud za náhodnou. Nastavení podmínek pro zrušení trvalého pobytu dle daného ustanovení je totiž takové povahy, že nutně nevyžaduje korektiv v podobě zkoumání přiměřenosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců. (...) Zcela jistě se mohl zákonodárce rozhodnout do zákona vložit požadavek na zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců do soukromého a rodinného života. K tomuto kroku však u daného ustanovení nepřistoupil. Zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí dle zmíněného ustanovení do soukromého a rodinného není nezbytné ani z hlediska čl. 8 odst. 1 Úmluvy.“ Toto odůvodnění lze plně vztáhnout i na ustanovení § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.

[16] Pokud pak stěžovatel v kasační stížnosti obecně poukazoval na svou dřívější argumentaci v žalobě, aniž by ji konkrétně specifikoval, konstatuje zdejší soud, že není povinností soudu za stěžovatele dovozovat či dohledávat tvrzení, která uváděl v dřívějších řízeních či podáních. Tímto postupem by totiž porušil zásadu rovnosti stran a do jisté míry nahrazoval činnost stěžovatele při formulaci námitek. Taková úloha mu však nepřísluší. K tomu srov. judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, a dále rozsudky ze dne 16. 2. 2012, č. j. 9 As 65/2011 - 104, ze dne 20. 10. 2010, č. j. 8 As 4/2010-94, ze dne 21. 11. 2003, č. j. 7 Azs 20/2003 - 44, ze dne 17. 3. 2005, č. j. 7 Azs 211/2004 - 86, ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011 - 48, a ze dne 20. 3. 2014, č. j. 6 As 119/2013-70. Je třeba zdůraznit i to, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Nejvyšší správní soud je tedy, vyjma případů taxativně uvedených v ust. § 109 odst. 4 věta za středníkem s. ř. s., uplatněnými důvody kasační stížnosti vázán (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.). Proto obsah a kvalita kasační stížnosti v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Je-li tedy kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. K tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011 - 95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014 - 20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009 - 99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007 - 46, ze dne

17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008 - 60, a usnesení rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78. Výše uvedené platí i pro další obecné námitky stěžovatele.

[17] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[18] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, již by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože podle obsahu spisu jí v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

[19] Nejvyšší správní soud nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o tomto mimořádném opravném prostředku bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí.

[20] Protože Nejvyšší správní soud nerozhodl o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, rozhodl podle § 10 odst. 1 věty první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, o vrácení zaplaceného soudního poplatku za tento návrh ve výši 1 000 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. ledna 2017

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu